

1.

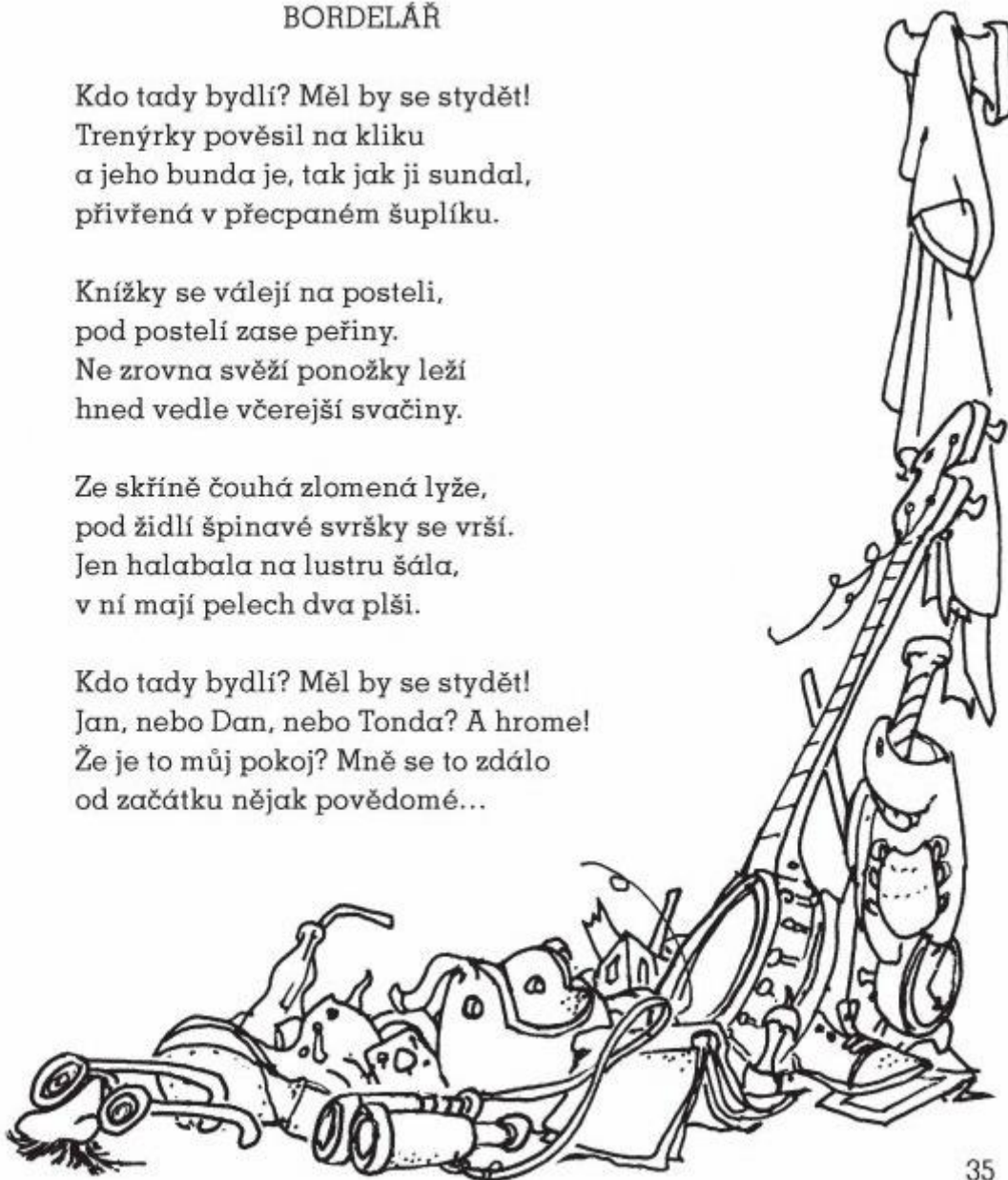
BORDELÁŘ

Kdo tady bydlí? Měl by se stydět!
Trenýrky pověsil na kliku
a jeho bunda je, tak jak ji sundal,
přivřená v přečpaném šuplíku.

Knížky se válejí na posteli,
pod postelí zase peřiny.
Ne zrovna svěží ponožky leží
hned vedle včerejší svačiny.

Ze skříně čouhá zlomená lyže,
pod židlí špinavé svršky se vrší.
Jen halabala na lustru šála,
v ní mají pelech dva plši.

Kdo tady bydlí? Měl by se stydět!
Jan, nebo Dan, nebo Tonda? A hrome!
Že je to můj pokoj? Mně se to zdálo
od začátku nějak povědomé...

2.

POZDĚ, NEBO NIKDY?

Tohle je zlé!
Vážně zlé!
Tu knížku dlužím knihovně
už čtyřicet let – já zapomněl!
No jasně, chybí kvůli mně...
Jenže teď nemám na zpozdné.
Tak mám ji vrátit,
nebo ne?
Poradte mně!
Poradte mně!

3.

MIRANDOLINA

Carlo Goldoni

/Monolog Mirandoliny/

Uf, kdo by to byl řekl. Jeho Excellence vysoce urozený pan markýz z Nemanic by si mě vzal. Jenomže kdyby si mě chtěl vzít, byla by tu jedna maličká nesnáz. Nechtěla bych ho. Já mám raději vrabce v hrsti, než holuba na střeše. Kdybych se vdala za všechny, kteří mi řekli, že mě chtějí, božínku, to bych už měla manželů. Každý, kdo přijde do naší hospody, se do mne zamiluje, každý mi vyznává lásku; a kolik mi jich nabízí, že si mě vezme. A tady ten baron, nevrlý jako medvěd, ten, že se ke mně bude chovat takhle hrubě? To je první host v naší hospodě, kterému nedělá potěšení, že má tu čest se mnou. Neříkám, že by se měli všichni horempádem do mě zamilovat, ale takhle mnou opovrhovat, to mi ukrutně hýbe žlučí.

4.

PŘÍSNÍ MILENCI

Žofka. /dvaadvacetiletá temperamentní dívka/

/se už zase neovládá/ To je právě ono! Kdybyste se byli radši někdy pohádali! V tom je aspoň kus... kus vášně! Ale ty naše tiché, nudné neděle... Táta chodil domů pozdě v noci a nikdy mezi vámi nepadlo hlasité slovo. Ale kde byl? Kam to chodil a s kým a proč? Ty jsi jen tiše seděla doma a čekala a zažívala jeho prošoupané kalhoty a spravovala cejchy! Teprve když táta umřel, jsi se doopravdy a s chutí pustila do učení. Teprve potom jsi najednou byla silná, vytrvalá a až pak sis vymyslela ty dojemné historky o tátovi.

/Bontová ji chce přerušit/

Ne, mami, nic mi neříkej! Sama víš, že mám pravdu!

.